

Prvá kapitola

*P*rvého januára sa Mac načiahla, aby zaklapla budík, prevalila sa a spadla na dlážku v obývačke.

„Doriti! Šťastný nový rok.“

Ležala tam zničená a bezradná. Vtom si uvedomila, že sa v noci nevládala ani len premiestniť hore do postele, a pípanie vychádzalo z počítača nastaveného na poludňajšie budenie.

S námahou vstala a dopotáčala sa ku kávovaru v kuchyni.

Prečo sa ľudia na Silvestra potrebujú sobášiť? Načo si takou vážnou udalosťou kaziť deň, v ktorý treba len piť a oddávať sa nezáväznému sexu? Pokazený deň pre celú rodinu a priateľov, o fotografovi nehovoriac.

Keď sa svadobná hostina o druhej ráno konečne skončila, mohla mať viac rozumu a pobrať sa rovno do postele. Ale ona nie. Ďalšie tri hodiny sedela za počítačom, sťahovala a upravovala fotky Hinesovcov–Myersovcov.

A treba uznať, podarilo sa jej niekoľko skutočne exkluzívnych záberov. Alebo boli na figu a všetky ich vymazala? Nie. Naozaj sa vydarili.

Do kávy si primiešala tri lyžičky cukru a pila ju horúcu, stojac pri okne a sledujúc tú krásnu bielu nádheru. Záhrady a trávniky na Brown Estates postupne prikrývala biela perina.

Táto svadba sa im vydarila. A možno sa Bob Hines a Vicky

Myersová podobne posnažia, aby sa im vydarilo aj manželstvo. Tak či onak, svoj veľký deň majú zvečnený. Tie chvíle už nič nevymaže. Bob a Vicky si ich môžu opätovne pripomenúť o týždeň alebo hoci aj o šesťdesiat rokov. Ich fotografie sú rovnako presvedčivé ako sladká čierna káva v chladný januárový deň.

Otvorila kuchynskú skrinku a vytiahla z nej škatuľu sušienok. Zahryzla sa do prvej a v hlave si sumarizovala program na dnešný deň.

Svadba Roda Claya a Alison McFearsonovej je o šiestej, čo znamená, že nevesta s družičkami dorazí o tretej, ženích s družbami o štvrtej. Zostávajú jej zhruba dve hodiny do predsvadobného stretnutia v hlavnej budove.

Má čas akurát tak osprchovať sa, obliecť, prejsť si poznámky a skontrolovať vybavenie. Predpoveď počasia sľubovala slnečný deň a nula stupňov. Dnešné fotky by vďaka prirodzene jasnému svetlu mali byť pekné a možno sa jej podarí presvedčiť Alison, aby jej zapózovala na zasneženom balkóne.

Ambiciózna svadobná matka Dorothy („volajte ma Dottie“) bude istotne tvrdší oriešok, ale nejako ju spacifikujú. Ak si s ňou neporadí Mac, určite ju zvládne Parker, tá si poradí vždy a s každým.

Jej odhodlanosť a elán v priebehu piatich rokov premenili *Slub* na jednu z popredných svadobných agentúr v krajine. Zúfalstvo po smrti rodičov pretavila do nádeje a Brown Estate, ich čarovný viktoriánsky dom, na atraktívne sídlo firmy.

Keď Mac prehltna posledný kúsok sušienky, preblesklo jej hlavou, že jedným z dôvodov je aj ona sama.

Prešla cez obývačku, zamierila ku schodisku vedúcemu do kúpeľne a spálne a zastala pri oblúbenom portréte. Bola na nej krásna rozosmiata nevesta s mierne zaklonenou hlavou a natiahnutými rukami, dlaňami smerujúcimi nahor, celá obsypaná ružovými lupeňmi.

Obálka časopisu *Dnešná nevesta*.

Som dobrá. Skutočne dobrá, pomyslela si Mac.

V hrubých ponožkách, flanelových pyžamových nohaviciach a bavlnenom tričku vybehla po schodoch. Musí túto unavenú, pyžamovú závisláčku od sušienok zmeniť na sofistickovanú svadobnú fotoreportérku.

Odignorovala rozostlanú posteľ (načo ju upratovať, keď ju večer zas rozhádzem?) a neporiadok v spálni. Horúca sprcha, cukor a kofeín už pracovali na plné obrátky, vyčistili Mac myseľ a mohla sa plne sústrediť na dnešný deň.

Neveste nechýba potrebná dávka kreativity a ženích je zamilovaný až po uši, čo znamená, že pre svoju polovičku urobí, čo jej na očiach vidí. Obaja sú nepopierateľne fotogenickí, čo je pre Mac veľmi dôležité. Ako inak im má urobiť pekné zábery z ich najdôležitejšieho dňa?

S penou na krátkych ryšavých vlasoch uvažovala: nevestine farby sú zlatá a strieborná. Elegantné a šik.

Všetko dôležité už videla: kvety, tortu – oboje sa medzičasom doladí –, družičky, ich šaty a klobúky. Od kapely získala zoznam skladieb a zvýraznila si pieseň prvého spoločného a rodičovského tanca.

Počas niekoľkých nasledujúcich hodín sa jej život bude točiť len okolo Roda a Alison.

Kostým a šperky si vyberala rovnako starostlivo ako fotovýbavu a na mejkape si takisto dala náležite záležať. S plnými taškami vykročila zo záhradného domčeka, v ktorom mala štúdio aj byt, do hlavnej budovy.

Sneh sa trblietal sťa diamanty, vzduch bol čistý a svieži ako horský ľad. Rozhodne musí uloviť zopár denných aj nočných záberov vonku. Zimná svadba – biela svadba. Zem pokrytá snehovou prikrývkou, konáre stromov obalené krištáľovou vrstvou ľadu, ktorý po kvapkách steká na trblietajúce sa jazierko. Uprostred tej nádhery tróni stará viktoriánska usadlosť s početnými klenbami a okrúhlymi oknami, krásne kontrastujúca s modrou oblohou. Terasy a stĺporadie zdobia tradičné vianočné girlandy svetielok a zelene.

Tak ako vždy, aj dnes kráčajúc po záhradnom chodníčku, z ktorého ktosi odhádzal sneh, obdivovala krásu tejto usadlosti. Milovala pohľad na jej členitosť a krémovo-bielu farebnosť s prenikavou modrou v pozadí.

Cítila sa tu ako doma, dokonca väčšmi než vo svojom vlastnom domove poznačenom matkinými rozmarmi a vrtochmi. Parkerini rodičia boli milí, láskaví a spoľahliví. Mac ich považovala za prístav uprostred búrky svojho nie práve najšťastnejšieho detstva.

Vtedy pred siedmimi rokmi za nimi smútila rovnako ako jej priateľka.

Brown Estate dnes predstavuje nielen jej domov, ale aj prácu, skrátka celý život.

Je to šťastný život – z každej stránky. Čo môže byť väčším šťastím ako žiť sa tým, čo vás baví, a viesť podnik s najlepšou priateľkou?

Vošla do predsieni, zavesila si kabát na vešiak a nakukla do Laurelinej svätyně. Priateľka stála na stoličke a snažila sa zastoknúť strieborné kálie do vrchného poschodia päťposchodovej torty. Každú káliu dopĺňal ozdobný list, čo spolu vyzeralo veľmi elegantne a efektne.

„Vybrali si dobre, McBainová.“

Laurel sa ani nepohla, jej ruka umiestňujúca ďalší kvet svojou pevnosťou pripomínala skúseného chirurga. Svetlé vlasy mala stiahnuté do neposlušného uzla, ktorý jej trojuholníkovej tvári celkom pristal. Modré oči odtieňa lesných zvončekov sústredene upierala na tortu.

„Som taká rada, že si napokon vybrala kálie, a nie tie otrepané figúrky ženícha a nevesty! Táto je skutočne štýlová. Len počkaj, kým ju privezieme do vyzdobenej sály! Bude to dokonalé!“

Mac vytiahla foťák. „Skvelý záber na webku. Môžem?“

„Jasné. Spala si aspoň trochu?“

„Zaľahla som až okolo piatej, no spala som do obeda. A ty?“

„O pol tretej som bola tuhá. Vstávala som o siedmej, aby

som dokončila tortu pre ženícha, dezerty a toto tu. Som neskonale šťastná, že ďalšiu svadbu máme až o dva týždne. Ale Parker to nehovor!“ žmurkla na Mac.

„Už je, dúfam, hore.“

„Bola tu už dvakrát. Asi už bola dvakrát úplne všade. Myslím, že aj Emma už prišla. Zrejme ich nájdeš v kancelárii.“

„Idem za nimi. Prídeš?“

„Potrebujem ešte desať minút, ale budem tam načas.“

„Veď vieš, čo presadzuje Parker: načas je vlastne neskoro,“ zaškerila sa Mac. „Pokúsím sa odvieť jej pozornosť.“

„Povedz jej, že toto sa unáhliť nedá. Aj tak je to jedna z vecí, ktoré si dnes vyslúžia najviac komplimentov, tak nech je láskavo ticho.“

„To by mohlo zabrať.“

Mac prešla cez vstupnú halu a obrovskú predsieň, kde sa mal konať obrad.

Všimla si, že Emmaline a jej škriatkovia už usilovne pracujú, menia starú výzdobu z poslednej svadby za novú. Čo nevesta, to iná predstava. Včerajšia – silvestrovská – nevesta nakázala všetko zahaliť do levanduľovej a krémovej, zatiaľ čo tá dnešná trvala na množstve zlatých a strieborných stužiek.

Kozub v prijímacej sále bol už plný dreva. Oheň zapália tesne pred príchodom hostí. V radoch stáli jedna vedľa druhej stoličky zahalené do bielej látky vzadu stiahnutej trblietavými striebornými stuhami. Na kozubovú rímšu Emma postavila vysoké strieborné svietniky so zlatými sviečkami a štíhle vázy s nevestinými obľúbenými bielymi káliami.

Mac chodila hore-dolu po sále, sledovala uhly, v ktorých dnu prúdi svetlo, a všetko si starostlivo zapisovala. Potom vybehla po schodoch na tretie poschodie.

Parker našla v kancelárii, ako predpokladala. Vedľa seba mala rozložený laptop, BlackBerry, zakladače, mobilný telefón a slúchadlá. Husté hnedé vlasy mala vyčesané do úhľadného jednoduchého chvosta, ktorý jej mimoriadne pristal k sivému kos-

týmu ladiacemu s farbami dnešnej svadby. Detailistka ako z veľkej knihy.

Nezodvihla hlavu, len letmo zakrúžila prstom vo vzduchu a ďalej hľadela do počítača. Mac už tento signál poznala, a tak len mlčky vzala dve šálky a naliala do nich kávu. Sadla si, položila dokumenty a tiež si otvorila laptop.

Parker sa oprela, usmiala a siahla po šálke s kávou. „Bude to pekná svadba.“

„Nepochybne.“

„Cesty sú prázdne, počasie pekné. Nevesta už vstala, naraňajkovala sa a dopriala si masáž. Ženích si zacvičil v posilňovni a zaplával. Donáška jedla je naplánovaná, čašníci objednaní.“ Mrkla na hodinky. „Kde je Emma a Laurel?“

„Laurel dokončuje tortu. Je úžasná! Emmu som nevidela, ale zdá sa, že zdobí sálu. Potrebujem urobiť zopár záberov aj vonku. Pred obradom aj po ňom.“

„Nebuďte pred obradom vonku pridlho. Nechceme predsa, aby nevesta mala červený a soplavý nos.“

„Postaráš sa o jej matku?“

„Áno.“

Vtom vbehla dnu Emma s diétnou kolou v jednej ruke a hľbou papierov v druhej.

„Tinka má opicu a neprišla. Mám o jedného človeka menej. Skrátme to, dobre?“ Zosunula sa k stolu. Kučeravé vlasy jej poskakovali tesne nad plecami. Oblečenú mala mi-kinu. „Nevestin apartmán a prijímaciu sálu som už vyzdobila. Chodba a schodisko sú takmer dokončené. Kytice, kvetinové náramky a pierka pre družbov skontrolované. Začíname zdobiť centrálnu a tanečnú sálu. Musím sa tam vrátiť čo najskôr.“

„Družička s košíkom kvetov?“

„Dekorácia z bielych ruží, zlaté a strieborné stužky. Mám pre ňu prichystanú aj ozdobu do vlasov z ruží a drobných bielych kvietkov. Čaká sa na kaderníčku. Je to krásne, Mac. Po-

trebujem zopár fotiek dekorácií, ak stíhaš. Ak nie, odfotím si to sama.“

„To zvládnem.“

„Vďaka. A čo nevestina matka?“

„Postarám sa o ňu,“ ozvala sa Parker.

„Potrebujem...“ s príchodom Laurel sa Emma odmlčala.

„Nemeškám,“ pohotovo oznámila Laurel.

„Tinka neprišla,“ vysvetlila jej Parker. „Emma má o jedného menej.“

„Ja ju zastúpim. Ešte musím dokončiť tortu a dezerty, ale teraz mám chvíľu čas.“

„Zosumarizujme si harmonogram.“

„Počkajte!“ Emma zodvihla pohár s kolou. „Najskôr si pripime. Šťastný nový rok všetkým štyrom skvelým, úžasným a veľmi žiaducim ženám! Najlepšie kamošky, ako vždy.“

„A aj múdre a silné,“ pozdvihla svoju fľašu s vodou Laurel. „Na priateľky a obchodné partnerky.“

„Na nás. Na priateľstvo a múdrosť,“ pridala sa Mac, „a na všetko, čo sme so *Sľubom* dokázali.“

„A na rok 2009,“ pridala sa aj Parker so šálkou kávy. „Úžasné, skvelé, múdre a silné najlepšie kamošky majú pred sebou najlepší rok.“

„Presne tak,“ štrngla si s ostatnými Mac. „Na svadobný deň včera, dnes i zajtra.“

„Včera, dnes i zajtra,“ zopakovala Parker. „A teraz ten rozvrh.“

„Ja si beriem na mušku nevestu,“ začala Mac, „do chvíle, kým sa nezjaví ženích. Potom sa sústredím naňho. Fotky pri obliekaní aj nejaké pózovacie. Formálne portréty vonku aj vnútri. Teraz sa vrhnem na fotky torty a dekorácií. Pred obradom ešte musím urobiť zábery rodiny po skupinkách, po obrade potrebujem približne štyridsaťpäť minút na fotenie celej rodiny a jednotlivé zábery nevesty a ženícha.“

„Kvetinová výzdoba v nevestinom a ženíchovom apartmáne musí byť hotová do tretej. Výzdoba chodby, altánku, schodiska,

veľkej sály a tanečnej sály do piatej.“ Parker sa zahľadela na Emmu.

„Stíhame.“

„Kameraman príde o pol šiestej. Hostia od piatej do šiestej. Hudobníci – sláčikové kvarteto – začnú hrať o pol šiestej. Kapela sa pripraví v tanečnej sále na pol siedmu. Ženích privedie svoju matku o pol šiestej, vzápätí bude sprevádzať nevestinu matku. Do šiestej sa tu zhromaždia aj všetci družbovia,“ čítala Parker presný časový harmonogram. „Otec nevesty, nevesta a družičky taktiež o šiestej. Trvanie obradu – dvadsaťtri minút, potom odchod. Príchod do veľkej sály 18.25.“

„Otvorenie baru,“ pokračuje Laurel. „Hudba, jedlo.“

„18.25 až 19.10 fotenie. Príhovor o 19.15.“

„Večera, prípitok,“ ujme sa slova Emma. „Máme to, Parks.“

„Do tanečnej sály sa musíme presunúť tak, aby sa prvý tanec začal o štvrt na deväť,“ pokračuje Parker. „Nevesta si vyslovene želala, aby sa prvého tanca zúčastnila aj jej stará matka, po ňom má nasledovať tanec otca s nevestou a ženícha s matkou a následne majú spolu tancovať jej otec so starou mamou. Má deväťdesiat rokov a nevydrží byť dlho hore. Ak stihneme pokračovať tortu pred pol desiatou, starká by to mohla zvládnuť.“

„Je veľmi milá. Spolu s Alison som ju fotila aj na generálke. Poznačila som si, že im mám dnes urobiť spoločnú fotku. Osobne si myslím, že starká vydrží až do konca.“

„Dúfam, že áno. Počas tanca sa bude podávať torta a koláče. Hádzanie kyticou o pol jedenástej.“

„Hádzanie kytice naplánované,“ zopakovala Emma.

„Stahovanie podväzku, tanec pokračuje. Posledný tanec o štvrt na jedenáť, fúkanie bublín, odchod nevesty a ženícha. Koniec oficiálnej časti hostiny o 23.00.“ Parker opätovne skontrolovala čas na hodinkách. „Pustime sa do toho. Emma a Laurel sa musia prezliecť. Nezabudnite si slúchadlá.“

Parkerin telefón začal vibrovať, mrkla na displej. „Nevestina matka. Dnes už štvrtý telefonát.“

„Uži si to,“ zasmiala sa Mac a ušla z kancelárie.

Chodila z miestnosti do miestnosti a snažila sa nepliesť do cesty Emme a jej ľuďom behajúcim hore-dolu s kvetmi, stužkami a šifónom. Odfotila tortu aj dekorácie.

Vyzeralo to ako rutina, no ona to tak nevnímala. Vedela, že ak dovoľí, aby jej práca skĺzla do rutiny, tie najlepšie zábery jej ujdú. Ak sa jej to niekedy aj pritrafilo, pred očami si vybavila modrého motýľa sediaceho na žltých púpavách.

Všetko voňalo ružami a ľaliami, odvsadiaľ sa ozývali kroky a šum. Cez vysokánske okná v dlhých lúčoch prúdilo svetlo a rozžiarilo zlaté a strieborné mašle.

„Slúchadlá, Mac!“ zvolala Parker ponáhľajúca sa dolu schodmi. „Nevesta je už tu!“

Parker letela dolu schodmi za nevestou, Mac zasa späť hore. Vybehla von na terasu a nevnímajúc si zimu, sledovala cez hľadáčik bielu limuzínu blížiacu sa po príjazdovej ceste. Keď limuzína zastala, pripravila si prst na spúšť a čakala.

Prvá družička, matka nevesty. „Uhnite trochu,“ mrmlala si Mac popod nos. Napokon vystúpila aj Alison. Mala na sebe džínsy, kožuštinové čižmy, ošúchaný semišový kabát a sýtočervený šál. Mac zaostrila a nastavila fotoaparát. „Hej, Alison!“

Nevesta zodvihla hlavu. Jej prekvapenie vystriedalo pobavenie. Mac sa uľavilo. Alison rozhodila rukami, zaklonila hlavu a rozosmiala sa.

Tu je začiatok dnešného príbehu, pomyslela si Mac a zvečnila tento pôvabný okamih.

V priebehu desiatich minút nevestin apartmán – kedysi patrilo Parker – ožil čulým ruchom. Dve kaderničky natáčali, zapletali, žehlili a česali, zatiaľ čo ostatní pobehovali okolo nich s nádobkami a dózičkami.

„Táto izba je plná ženskosti,“ vravela si Mac motajúca sa pomedzi ne. Vône, pohyby, zvuky. Nevesta bola uvoľnená, Mac vyrovnaná. Alison pôsobila sebavedome, sebaisto, rapotala ako straka.

Jej matka – to bola iná šálka kávy.

„Máš predsa také krásne vlasy! Nemala by si si ich nechať rozpustené? Aspoň časť. Možno...“

„K týmto šatám sa hodí vypnutý účes. Upokoj sa, mama.“

„Je tu strašne horúco. Mandy by si mala zdriemnuť. Ak bude nevy spatá, bude protivná.“

„Zvládne to,“ Alison žmurkla na malú družičku.

„Ja si naozaj myslím...“

„Dámy!“ do izby vošla Parker, pred sebou tlačila vozík so šampanským, misu ovocia a tácku plnú rozličných druhov syra. „Páni sú už na ceste. Alison, máte prekrásny účes. Veľmi vznešený.“ Naliala šampanské do štíhleho pohára a podala ho neveste.

„Nemyslím si, že by mala pred obradom piť. Veď takmer nič nejedla a...“

„Och, pani McFearsonová. Veľmi sa teším, že ste už oblečená a pripravená. Vyzeráte úžasne! Mohla by som si vás na chvíľočku požičať? Chcela by som vám ukázať prijímaciu sálu ešte skôr, než to celé vypukne. Chceme mať istotu, že je všetko dokonalé, však? O chvíľočku sme späť.“ Parker svadobnej matke podala do ruky pohár so šampanským a vyviedla ju von z izby.

„Juchuchú,“ skríkla Alison a rozosmiala sa.

Počas nasledujúcej hodiny Mac pendlovala medzi nevestou a ženíchom. Od tylu a parfumov k manžetovým gombíkom a šerpám. Chodila od jedného k druhému a snažila sa zvečniť svadobné prípravy. Napokon pred ňou stála už len Alison vo svadobných šatách.

Je to tam! radovala sa v duchu Mac, keď zaostrovala ďalší záber. Neistota, radosť a možno aj kvapka smútku. Alison si rukami prešla po vyšívanom živôtiku a Mac rýchlo stlačila spúšť.

Toto je rozhodujúca chvíľa. Mac vedela, že v tvári tejto ženy sa zrkadlí to, čo si naozaj myslí.

Trvalo to len okamih. Alison odvrátila zrak.

„Nemyslela som si, že sa budem takto cítiť. Som taká šťastná, tak veľmi zamilovaná do Roda, pripravená vydať sa zaňho. No

predsa tu mám taký zvláštny pocit.“ Pošúchala si prstami miesto tesne nad srdcom. „Nie sú to nervy.“

„Smútok. Letný dotyk smútku. Dnes sa jedna kapitola vášho života končí. Máte dovolené byť smutná a rozlúčiť sa s ňou. Viem, čo potrebujete. Počkajte tu na mňa.“

O chvíľu sa Mac vrátila a pod pazuchu viedla Alisoninu starú matku. Postavila ju k vnučke a opäť o krok ustúpila.

Mladosť a staroba. Začiatok a koniec, spojenie a nekonečno. A láska.

Objali sa, Mac stlačila spúšť. Nie je to ono. Podarilo sa jej odfoťiť slzu v kútiku Alisoninho oka, no ešte stále nedostala do záberu to, čo chcela. Vtom Alison naklonila k starenke hlavu, ústa sa jej jemne zvlňili a po líci jej stiekla slza trblietavá ako vyšívaný živôtik.

Perfektné! Modrý motýľ.

Urobila niekoľko momentiek, potom formálne zábery vonku. Vedela, že Alison nebude mať nič proti foteniu na terase.

Keď letela do ženíchovho apartmánu, aby celý proces fotenia zopakovala, nevenovala pozornosť Parker vreštiacej do slúchadiel. Napokon na ňu narazila v hale cestou od ženícha k neveste.

„Mac, potrebujem, aby ženích okamžite zišiel dolu. Máme dvojminútové meškanie!“

„Panebože!“ skríkla Mac a trielila k neveste.

„Všetci hostia sú na svojich miestach,“ oznámila jej Parker vzápätí. „Aj ženích s družbami. Emma, daj dokopy nevestinu stranu.“

„Už letím.“

Kým Emma usmerňovala družičky, Mac si pod schodmi rozkladala statív.

„Nevesta a družičky pripravené. Prosím hudbu!“

„Hudba pripravená. Môžeme začať,“ odštartovala obrad Parker.

Družička rozhadzujúca lupene ruží svoju úlohu zvládla aj bez popoludňajšieho spánku. Bez zaváhania, takmer tanečným krokom zišla dolu schodmi. Na Laurelin pokyn na chvíľku za-

stala a potom, v tých prekrásnych vílích šatách, prešla pomalým tempom cez vstupnú halu, popri vyzdobených stoličkách až do veľkého salóna.

Dnu vstúpili družičky odeté do strieborných šiat a po nich, celá v zlatom, vošla prvá družička.

Mac zamierila objektív na vrchný schod. Držiac sa za ruky, stáli na ňom Alison a jej otec. Za zvuku prvých tónov piesne si otec nežne priložil ruku svojej dcéry k perám a k lícu.

Mac fotila a fotila, nedbala na slzy, čo ju pálili v očiach.

Ktovie, kde teraz je môj otec? Na Jamajke? Vo Švajčiarsku, alebo v Káhire?

Potlačila bolesť a sústredila sa na prácu.

Vo svetle sviec zachytila radosť aj slzy. Spomienky. A sama zostala neviditeľná a osamotená.